

Klogskaben ham i Øjeblikket at lade det have sit Forblivende ved det engang trufne Valg. Det fik saa gaa dermed, som det kunde! For Folk, hvem Skæbnen havde betroet et stort Kald, galdt nu engang ikke den almindelig menneskelige Lov. De havde i Hjerteanliggender den samme Forpligtelse som kongelige Personer, nemlig at opofre deres private Følelser for højere Hensyn.

Den Overvindelse, det kostede ham at falde til Ro i denne Afgørelse, var nu ikke netop saa stor, som han i sin sideniuske Selvretfærdighed gerne vilde indbilde sig. Han var i Grunden ikke ilde tilfreds med saaledes igen at have sin Livsbane liggende afstukket for sig . . . retlinjet og overskuelig lige til Endemaalet. Ulige vanskeligere havde han ved at overvinde sin Ulyst til personlig at forhandle med Max Bernhardt og de andre ham ubekendte »Geschäftsherrer«, for hvilke han nærede en instinktmæssig Ringeagt, men hvis Bistand han uheldigvis ikke kunde undvære, om han skulde se sine Ideer ført ud i Livet. Deres egenraadige Sønderstykning af hans Værk havde paa Forhaand ikke stemt ham blidt imod dem, skønt han endelig godt indsaae, at man til en Begyndelse maatte gaa frem med en vis Forsigtighed. Han havde imidlertid besluttet ogsaa paa dette Punkt at bøje sig for Hensynet til Hensigtsmæssigheden, og forøvrigt haabede han ved sin personlige Nærværelse at kunne indblæse de aaben-